

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 5

MAI 2018

54. ÅRGANG

Foto: Ingar Gangås

«Legg merke til liljene på marken, hvordan de vokser! (...) Selv ikke Salomo i all sin prakt var kledd som en av dem» Mat 6:28-29

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring:

Fredrik Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Mehl Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Kjærlighet som utøses

Det ble muligens en pause der ved båtthelvet. Peter våger liksom ikke å se opp. Står der og graver med en tåspiss i strandens sand. Men Jesus ser på sin venn. Kjenner ham ut og inn. Vet om mannens evner. Lært ham å kjenne som en ledertype. Hissig, framfusende. Ofte uforstandig. I morgensolen som nå bryter fram går det likevel et streif av himmelglans over Jesu ansikt. Han vet allerede nå det evangelisten Lukas skulle få lov til å skrive ned:

«Men dere skal få kraft når Den Hellige Ånd kommer over dere, og dere skal være mine vitner i Jerusalem og hele Judea, i Samaria og like til jordens ender» (Apg 1:8).

Likeså visste han, at det ville komme en trettede apostel – Paulus. Denne mann ville nå helt fram til Romerrikets hovedstad, Roma. Det ville bli en menighet der. Denne skulle få et brev fra samme budbærer. Et budskap fra tronen, fra Sønnen:

«– Og håpet skuffer ikke, for Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd som han har gitt oss» (Rom 5:5).

Dette fikk Peter, sammen med de andre, oppleve pinsedag. Omskapt i denne kraft sto han fram og forkynnte. Og det han bar fram var evangeliet om Jesu Kristi soningsdød på korset og hans oppstandelse. Han forkynnte ikke Ånden eller kraften, men *evangeliet* i Åndens kraft som var lovt ham.

Asbjørn Aavik

Pinsefestens dag

Av Ingar Gangås

Pinsefeiringen i Israel går helt tilbake til lovgivningen ved Sinai, som etter jødisk tradisjon skjedde 50 dager etter påske, selv om det ser ut til at jødene først på et seinere tidspunkt (på Jesu tid) feiret denne dagen som en slik minnedag.

«På tremånedersdagen etter at Israels barn var dratt ut av landet Egypt, kom de til Sinai ørken» (2M 19:1). Da var det gått 50 dager siden påske, for i 2M 12:2-3 leser vi at påskefeiringen etter utgangen fra Egypt skjedde på den tiende dag i deres nyttårs måned, som var den første av årets måneder hos dem (månedene abib eller nisan). Denne måned tilsvarer omtrent vår april.

«Da steg Moses opp til Gud på fjellet, og Herren ropte disse ord til ham:

Dersom dere nå virkelig vil høre min røst og holde min pakt, da skal

dere være min eiendom framfor alle folk – for hele jorden er min. Dere skal være et kongerike av prester for meg og et hellig folk. Dette er de ord du skal tale til Israels barn.

Og Herren sa til Moses: Gå til folket og hellige dem i dag og i morgen. La dem vaske sine klær. På den tredje dagen skal de holde seg rede, for på den tredje dag skal Herren stige ned på Sinai berg for hele folkets øyne.

Så skjedde det på den tredje dagen da morgenen brøt fram, da tok det til å tordne og lyne. En tung sky la seg over fjellet, og det hørtes en sterk basunlyd. Da skalv alt folket i leiren. Men Moses førte folket ut av leiren til møte med Gud, og stilte seg nedenfor fjellet. Hele Sinai berg stod i røk, fordi Herren var steget ned på det i ild. Røken steg opp som av en smelteovn, og hele fjellet skalv» (2M 19:5-6; 10-11; 16-18).

Innhold, mai 2018

Kjærlighet som utøses. Av Asbjørn Aavik	side 2
Pinsefestens dag. Av Ingar Gangås	side 3
Na'aman blir helbredet. Av Asbjørn Fossli	side 7
Når gudsdyrkelsen blir avgudsdyrkelse. Av Karl Notøy	side 9
Møtekalender.	side 11
Rosen mellom torneer (3). Av Nils Aage Barfoed	side 12
I begynnelsen. Av Lars Fossdal	side 16
En virkningsfull preken. Fortelling ved Gerhard Haaland	side 17
Hva er loven? Av Øivind Andersen	side 18
Annonse for sommersamlingen på Fossnes	side 19
Annonse for stevnet på Laberget	side 20

De ti bud

Forbindelsen til lovgivningen på Sinai er viktig å være klar over, da pinsens budskap har loven som en av sine to *grunnpilarer*. Teksten om lovgivningen på Sinai står sentralt i jødernes pinsefeiring.

Takkefest for førstegrøden

Den andre pilaren er evangeliet. De leser også om løseren Boas, fra Ruts bok, som hovedtekst. Denne teksten er sentral fordi pinsen for dem er en takkefest for førstegrøden.

At pinsen har med feiringen av førstegrøden å gjøre, ser vi allerede i Mosebøkene:

«Når dere kommer inn i det landet jeg vil gi dere, og dere høster inn landets grøde, da skal dere komme til presten med det første kornbånd av deres høst.

Femti dager skal dere telle (fra påske) til dagen etter den sjuende sabbaten. Da skal dere bære fram for Herren et offer av den nye grøden.

Når dere høster grøden i landet, skal du ikke skjære kornet helt ut til ytterste kant av åkeren. Og de aksene som blir liggende igjen etter innhøstningen, skal du ikke sanke opp. Du skal la dem være igjen til de fattige og den fremmede. Jeg er Herren deres Gud» (3M 23:10, 16 og 22).

«På førstegrødens dag, når dere bærer fram for Herren et offer av den nye grøden, på ukenes høytid, skal dere holde en hellig sammenkomst (pinse)» (4M 28:26. Sml. 2M 34:22).

Beretningen om Rut og løseren

Boas handler om den fremmede hedningekvinnen Rut som hadde gjort sin svigermor No'omi's Gud til sin Gud:

«For dit du går, vil jeg gå, og hvor du blir, der vil jeg bli. Ditt folk er mitt folk, og din Gud er min Gud» (Rut 1:16).

Boas finner Rut på åkeren i ferd med å sanke aks som var blitt til overs, og gir henne lov til å sanke sammen med hans piker.

«Da falt hun på sitt ansikt og bøyde seg til jorden og sa til ham: Hvorfor har jeg funnet nåde for dine øyne, så du tar deg av meg, enda jeg er en fremmed?»

Boas svarte henne:

«... du forlot din far og din mor og ditt fedreland og drog til et folk du ikke kjente. Må Herren gjengjelde deg hva du har gjort! Gid du må få full lønn av Herren, Israels Gud, når du nå er kommet for å søke ly under hans vinger! Hun sa: La meg finne nåde for dine øyne, min herre!» (Rut 2:10; 11b-13a).

Budskapet peker fram mot gjenløseren Jesus (Jes 59:20; Rom 11:26), han som er førstegrøden (1Kor 15:23) og lovens endemål til rettferdighet for hver den som tror (Rom 10:4), og som utgjør den andre grunnpilaren som pinsen hviler på, nemlig evangeliet.

Betydningen av pinseunderet

Pinseunderet er et motstykke til språkforvirringen i Babel. Da var alle mennesker ett folk som forsto hverandre. Gud forvirret dem for at de skulle bli hjelpeløse og søke ham. Fram til

pinsedag måtte alle mennesker søke til det ene folk – Guds utvalgte Israel – for å finne frelse, slik som syrerer Na'aman, som måtte til Israel for å bli rensset for sin spedalskhet.

På pinsedag blir alle mennesker igjen gjort til ett gjennom frelsen i Jesus Kristus. Dette gjør Gud kjent ved at apostlene taler på ulike språk slik at alle skal forstå det. Han viser gjennom dette at han vil samle de mange til ett i Jesus Kristus. Dermed understrekes det også at hedningene er medarvinger.

Underet

Det var denne pinsefestens dag som var kommet. Alle disiplene var samlet på samme sted.

«Alle disse holdt sammen og var utholdende i bønner, sammen med noen kvinner og Maria, Jesu mor, og hans brødre» (Apg 1:14).

Nå var førstegrøden (Jesus) stått opp igjen fra de døde, og tiden var kommet for at han skulle forkynnes som frelser for all verden.

Profetien fra Joel ble oppfylt:

«Det skal skje i de siste dager, sier Gud, da vil jeg utgyte av min Ånd over alt kjød. Deres sønner og døtre skal tale profetiske ord. Deres unge menn skal se syner, og de gamle blant dere skal ha drømmer. Selv over mine trelles og trellekvinne vil jeg i de dager utgyte av min Ånd, og de skal tale profetiske ord» (Apg 2:17-18).

Da ildtungene satte seg på hver enkelt av dem, ble de alle fylt med Den Hellige Ånd, og de begynte å tale i andre tunger. En stor folkemengde sam-

let seg da de hørte lyden fra himmelen, som var som et veldig stormvær. Alle hørte dem tale på sitt eget språk.

Vi skjønner at dette ikke er det samme som tungetalens nådegave, der det dreier seg om uforståelige ord som må tolkes for tilhørerne.

Pinseunderet er en ekstraordinær engangshendelse. Nå markeres skillet mellom den gamle og den nye pakt. Tidligere hadde Herrens herlighet fylt tabernaklet og templet. Da Jesus kom, var han fylt av Guds herlighet. Nå i den nye pakt skulle Den Hellige Ånd bo i apostlenes og de troendes hjerter ved at vi skulle bli hans tabernakel.

Et hellig folk

Så må vi også nevne at i den gamle pakt var det bare spesielt utvalgte personer som var salvet til å være «prester» (1Pet 2:9). Salving ble brukt når de innsatte prester, konger eller profeter. Dette må vi ikke forstå slik at det bare var dem som hadde barnekårets ånd, for det hadde alle troende i den gamle pakt også. Men nå skulle alle Guds barn bli prester. Vi kaller det for et allment prestedømme. Det vil si at alle kristne er kalt til å være et åndens tempel. Gud tok på pinsedag bolig i sin troende menighet, og utrunder oss til sine utsendinger og vitner i denne verden (Ef 3:14f).

Ikkeledd kraft

Å motta Guds kraft er ikke at vi blir sterke.

«Men dere skal få kraft idet Den Hellige Ånd kommer over dere. Og

dere skal være mine vitner både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til jordens ende» (Apg 1:8).

Videre leser vi om denne kraften i Romerbrevet, når Paulus vitner:

«For jeg skammer meg ikke ved evangeliet, for det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror, både for jøde først og så for greker» (Rom 1:16).

Det er evangeliet som er kraften, og det er en *Guds* kraft.

Det samme skjønner vi av det som står skrevet i andre Korinterbrev (4:7):

«Men vi har denne skatt i leirkar, for at den rike kraft skal være av Gud og ikke fra oss selv».

Paulus hadde erfart dette underet – midt i sin egen avmakt og skrøpeligheit, at når han var svak, da var han sterk – i nåden!

«Og for at jeg ikke skal opphøye meg av de overmåte store åpenbaringer, har jeg fått en torn i kjødet, en satans engel som skal slå meg, for at jeg ikke skal opphøye meg. Om denne bad jeg Herren tre ganger at den måtte vike fra meg. Men han sa til meg: Min nåde er nok for deg, for min kraft blir fullendt i svakhet, for at Kristi kraft kan bo i meg. Derfor er jeg vel tilfreds i svakhet, under mishandling, i nød, i forfølgelser og trengsler for Kristi skyld. For når jeg er svak, da er jeg sterk!» (2Kor 12:7-10).

Kristi kraft får plass hos den hjelpeløse, hos den som er fortaapt i seg selv.

Disiplene, med Peter i spissen,

hadde nå mistet troen på seg selv og sine egne kvaliteter. Da først ble Jesus deres kraftkilde. Drevet av Ordet og Den Hellige Ånd måtte de vitne om det de hadde sett og hørt.

Oppdraget

Pinseunderet understreker at alle mennesker har rett på evangeliet.

Nå kunne Peter forkynne evangeliet om Jesus med kraft og stor frimodighet:

«Og det er ikke frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved» (Apg 4:12).

Disiplene ble tro mot Ordet. De forkynnte ordet om korset. Tilhørerne ble truffet av Ordet og spurte: Hva skal vi *gjøre*?

«Fatt da et annet sinn og omvend dere, så deres synder kan bli utslettet, for at husvalelsens tider kan komme fra Herrens åsyn» (Apg 3:19).

De ble frelst ved å *høre* om det som var gjort!

«Men mange av dem som hadde hørt ordet, kom til troen. Og tallet på mennene kom opp i omkring fem tusen» (Apg 4:4).

Inntil han kommer

Ordet er like virkekraftig i dag. La oss ikke miste troen på Ordets iboende kraft! Pinsefestens dag skal ikke gjenta seg, men Åndens kraft til vekkelse og frelse skal følge budskapet om Jesus Kristus – helt til han kommer.

Na'aman blir helbredet

Av Asbjørn Fossli

I andre Kongebok, i det femte kapitlet, kan vi lese om den syriske hærføreren Na'aman. Herren hadde gitt Syria seier ved ham, men han var spedalsk. Syrerne hadde bortført ei jente fra Israel, og hun tjente i Na'amans hus. Na'aman var altså en fiende av Guds folk. Allikevel viser Gud sin nåde på ham. Og han bruker denne lille jenta til å vitne om profeten fra hjemlandet, som kan fri Na'aman fra spedalskheten.

Her lærer vi hvor suveren Gud er på alle måter. Vi ser både hvem han bruker når han tar seg av noen, og også hvem det er han tar seg av.

Etter hvert reiser Na'aman av gårde. Først kommer han til kongen i Israel, og deretter blir han sendt videre til profeten Elisa.

Så står det i 2Kong 5:10: «Og Elisa sendte et bud ut til ham og sa: Gå og bad deg sju ganger i Jordan! Så skal ditt kjøtt bli friskt igjen, og du skal bli ren».

Elisa sendte bare et bud ut til ham. Det var ikke slik han hadde tenkt det skulle skje, men det var slik Gud hadde bestemt det. Et slikt bud har vi også fått, gjennom Guds ord. Der får vi høre hvordan vi blir rensset fra våre synder. Det skjer ved at vi tar vår tilflukt til vår stedfortreder.

I første Korinterbrev (1:18+23) beskrives evangeliet som et anstøt og en dårskap. Derfor skal vi ikke undre

oss over Na'amans reaksjon: «Da ble Na'aman vred og drog bort og sa: Jeg tenkte at han ville komme ut til meg og stå fram og påkalle Herren, sin Guds navn og føre hånden fram og tilbake over det syke stedet, og ta bort spedalskheten. Er ikke elvene ved Damas-kus, Abana og Parpar, bedre enn alle Israels vann! Kunne jeg ikke bade meg i dem og bli ren? Og han vendte om og drog bort i vrede» (2Kong 5:11-12).

Er det ikke nettopp dette som er den religiøse grunnsynd: «Jeg tenkte!» Det er vel neppe noe som er mer nærliggende enn at vi gjør oss våre egne tanker om hvordan vi skal nå himmelen. Det er også ganske betegnende hvordan Na'aman, hedningen som ikke har del i løftene, forventer at Guds profet skal komme ut og helbrede ham. Tanken på at han, som til og med har en bortrøvet jente fra Israel som tjenestepike i sitt hus, kunne være uverdig, ser ikke ut til å streife ham.

Nei, Na'aman hadde store tanker om seg selv og sin egen fornuft. Det hindret Gud i å helbrede ham. Så lenge han holdt fast ved sitt hjertes tanker, kunne han ikke bli fridd ut.

Slik er det også i dag. Står du imot Guds ord, kan du gjøre hva du vil, men da er det umulig å bli frelst. Da hjelper verken din omvendelse, din syndserkjennelse, dine prektige bønner eller noen gode gjerninger. Du kan godt ha en fullkommen ytre lovoppfyllelse,

men du er like fullt fortapt.

Legg også merke til: Elisa lot Na'aman reise. Han kom ikke løpende etter for å forklare eller forhandle. Nei, han lot ham reise. Det er det alvorlige. Så lenge Na'aman ikke ville bli renset og helbredet på Guds måte, kunne ikke Elisa hjelpe ham.

Men da er det også godt å lese om Guds miskunn. For det er sant som det står i Romerbrevet (9:15-16): «For til Moses sier han: Jeg vil vise miskunn mot den jeg miskunner meg over, og være barmhjertig mot den jeg forbarmer meg over. Så beror det altså ikke på den som vil eller på den som løper, men på Gud, som viser miskunn».

Elisa kom ikke løpende, men Na'amans egne tjenere fikk vendt hans hjerte slik at han bøyde seg for profetens ord. Så står det så fint: «Så drog han ned og dukket seg sju ganger i Jordan, slik Guds mann hadde sagt. Og hans kjøtt ble friskt som på en liten gutt, og han ble ren» (2Kong 5:14).

Det var ikke Na'amans ærefrykt og betingelsesløse underkastelse som helbredet ham. Heller tvert om: Han ble helbredet til tross for at han en tid hadde stått imot profetens ord. Men han fikk erfare det som står i Romerbrevet (11:29): «For Gud angrer ikke sine nådegaver og sitt kall», og i det andre brevet til Timoteus (2:13): «Er vi troløse, så forblir han trofast. For han kan ikke fornekte seg selv».

Her ser vi hvor sikkert Guds ord og hans løfter er. Na'aman hadde ingenting å rose seg av. Alt ved ham var galt. Men Gud stod ved det han hadde sagt

ved profeten. Det er godt å bli minnet om det. Guds løfter er ikke avhengige av oss. Det er Jesus som er borgsmann for dem. «For så mange som Guds løfter er, i ham har de fått sitt ja. Derfor får de også ved ham sitt amen, Gud til ære ved oss» (2Kor 1:20).

Vi får komme til Jesus midt i alt som er umulig, når vi kjenner at kjødet herjer inni oss og vantroen vil si Jesus farvel. Ja, vi skal komme til ham som selv har sonet våre synder og som er vår frelser. Jesus tar seg av den som er lite troende, og som må rope slik som faren som ba for sin besatte sønn: «Jeg tror! Hjelp min vantro!» (Mar 9:24).

I Salme 102:18 står det om Herren: «Han skal vende seg til de hjelpeløses bønn, han vil ikke forakte deres bønn». Tenk at vi har en slik frelser! Da har vi noe å vitne om, og da er det godt å komme til nattverdbordet. For da er ikke frelsen min sak, men Guds.

Må vi da ta lærdom av historien om Na'aman og la oss frelse på Guds måte, ved hans Sønns blod, det som renser fra all synd og urenheter.

L&E

Endring av adresse

Husk å gi ekspedisjonen beskjed om adresseendring ved flytting!

Fredrik Heian,
Elvedalsveien 175,
3158 Andebu.
Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Når gudsdyrkelsen blir avgudsdyrkelse

Av Karl Notøy

«Da sa Herren til Moses: Lag deg en serafslange og sett den på en stang. Så skal hver den som er bitt og ser på den, få leve. Så laget Moses en kobberslange og satte den på en stang. Og når en slange hadde bitt noen og han så på kobberslangen, ble han i live.»

4Mos 21:8-9

«Han la ned offerhaugene og slo i stykker bildestøttene og hogg ned Astarte-bildet og knuste den kobberslangen som Moses hadde laget, for like til den tid hadde Israels barn brent røkelse for den, de kalte den Nehustan.»

2Kong 18:4

Det første vi skal legge merke til her er at det var Gud som gav Moses befalingen om å lage denne kobberslangen. Det var altså Guds vilje at den skulle lages. Det var ikke Moses som hadde kommet på det, men han satte den opp slik at hver enkelt kunne se den. Ved å se på den ble de friske fra følgene av ormebittet. Dette var et redskap som Gud brukte for å redde menneskene. Det pekte framover mot Jesus og hans forsoningsverk. I Johannesevangeliet (3:14) heter det: «Og likesom Moses opphøyet slangen i ørkenen, slik skal Menneskesønnen bli opphøyet». Det som skjedde i ørkenen ble et bilde på hvordan Gud ville

redde det fortapte menneske og åpne en ny og levende vei til Gud. Men det redskapet Gud hadde laget, ble misbrukt. Her står det at de begynte å brenne røkelse for kobberslangen. Den ble til en avgud for dem. Et Guds redskap, en ting som Gud hadde brukt i sin tjeneste, ble av folket gjort til en avgud. Ja, satan er en «tusenkunstner». Og jeg er redd for at dette kan ha skjedd, og vil skje, i våre sammenhenger.

I Det nye testamente (Apg 14:11-15) ser vi at folket ville tilbe Barnabas og Paulus og ofre til dem. Men de fikk avverget det. Kirkehistorien viser at katolikkenes begynte å gjøre til helgener dem som hadde utmerket seg fremfor andre, og det er blitt vanlig å tilbe dem. Ja, endog Jesu mor er blitt en avgud for dem.

Alle kristne er kalt til å være et redskap for Gud. Det er samtidig en stor fare for at vi kan bli brukt som redskaper for satan. Jeg tenker her på Peter som et klart eksempel. Da Jesus talte om sin død, sa Peter til ham: «Gud fri deg, Herre, dette må aldri skje deg». Han så menneskelig på saken. Kan predikanten bli en avgud for meg? Kan misjonen komme foran Jesus? Vi kan tenke på de mange kristne samfunn og misjonsorganisasjoner som begynte i «ånd» men som avsluttet i «kjød». Apostelen advarer menigheten i Laodikea: «Jeg vet om

dine gjerninger, at du verken er kald eller varm. Det hadde vært godt om du var kald eller varm. Men fordi du er lunken, og verken kald eller varm, vil jeg spy deg ut av min munn» (Åp 3:15-16). Det begynner ofte med at en regner med mennesker framfor Gud. Og etter hvert endrer forkynnelsen karakter. En hører så etter om hvem det er som klarer seg best i stedet for å lytte etter budskapet som bringes. Bibelen sier at vi skal «kappes om å hedre hverandre» (Rom 12:10), men ikke på den måten at vi forguder hverandre. Alt som kommer foran Gud blir en avgud, det være seg personer, penger, eiendeler eller hva som helst. Bibelen oppfordrer oss til å vokte oss for avgudene. Predikanter står i fare for å ta æren fra Gud når de har fått lede noen til Jesus. Foreldre som har «lyktes» med å få barna med seg på himmelveien kan stå i den samme faren. Men all ære tilkommer Gud alene – i all evighet!

– For det finnes ikke noe navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved (Apg 4:12). Det gis ikke noe menneske, eller noen ting, som kan frelse oss. Det finnes bare én vei, og den veien heter Jesus.

Profeten Jeremia skriver (2:13): «For to onde ting har mitt folk gjort: Meg har de forlatt, kilden med det levende vann, og de har hogd seg ut brønner, sprukne brønner som ikke holder vann». Gjennom sin profet minner Gud Israels barn på at de hadde forlatt sin Gud. Det er et alvorlig budskap som lyder. De hadde forkastet Gud,

Abrahams og Isaks Gud, den Gud som hadde ført dem gjennom ørkenen og senere inn i det lovede land. De hadde laget seg brønner, gjort av menneskehender, basert på menneskelig visdom og etter menneskets egne påfunn og tanker. Det menneskelige kom foran det guddommelige. I fokus kom det som mennesket selv kunne skape. De satte sin lit til sine «henders verk», og trodde at det kunne redde dem. De begynte å regne med sin egen styrke. Og det som var i denne verden ble deres gud, de dyrket skapningen framfor Skaperen. De levde i sine lyster.

Jeg er redd for at dette ikke gjelder bare Israels folk den gangen. Har vi forlatt kilden med det levende vann, har vi forlatt Gud? Vi lever i en avkristnet tid. Vi trenger å løfte vårt land og folk opp for Gud, i bønn om vekkelse og nytt liv! For vi har hugget oss ut kilder som ikke holder vann. Jeg er redd for at velferdssamfunnet har blitt en slik kilde. Vi har det så trygt og godt, og vi trenger ikke noe mere. I femte Mosebok (9:10-14) advares vi mot å glemme Gud og hans verk og lage oss støpte avgudsbilder, midt i all vår overflod.

Vi må huske at det er Gud som har gitt oss alle ting, evner og helse, og ikke minst er det han som har gitt oss livet. Jeg tenker også på rikdommens kilde, og hvor svikefull den kan være. Jesus sier klart at en ikke kan tjene to herrer, vi kan ikke tjene både Gud og mammon. Og slik kunne vi fortsette. Det er mye i denne verden som kan dra oppmerksomheten bort fra det vik-

Møtekalender

Mai

Pinsemøter:

- 18.-20. Langli
Martin Fjære
- 19.-21. Steinsdalen
Rami Seppälä
- 19.-21. Mosvik
Arvid Joramo
- 19.-21. Skjæveland
Per Bergene Holm
Finn-Widar Knutzen

Program i forrige nummer

- 20. Fossnes, konfirmasjon
Lars Fossdal
- 31.5-3.6. Ørsta
Martin Fjære

Juni

- 6.-10. Gyland
John Peder Samdal
- 7.-12. Moldova
Skoletur, Fossnes
- 9.-10. Askim
Reidar Heian

- 10. Årnes
Asbjørn Fossli
- 11. Randaberg
Ottar Endresen
- 24. Sommersamling hos
Sigbjørn Agnalt

Barneleir på Fossnes

22.-24. juni

Talere/ledere: Aleksander Børresen, Harald Fjære, Hildegunn Fjære, Martin Fjære, Lars Fossdal, Gunnar Fossli, Evelyn Haugen, Maren Anne Krüger, Anna Marie Laberget, Øystein Laberget.

Påmelding innen 10. juni:
Martin Fjære (979 89 427)

Ungdomsleir på Trettenes

22.-24. juni

Talere/ledere: Ole Martin Brennsæter, Kristian Fjære, Asbjørn Fossli og Fredrik Thorbjørnsen.

Påmelding innen 20. mai:
Asbjørn Fossli (481 18 482)
Fredrik Thorbjørnsen (905 95 749)

tigste. Det er så mye som kan forstyrre vår pilegrimsvandring og det mål som Gud har satt for oss. Derfor er det viktig at vi drikker av livets kilde, frelsens kilde, den kilde som aldri tørker ut. – Meg har de forlatt, sier Gud. Er det et budskap til oss, som folk, som enkeltpersoner, som slike som kaller oss kristne?

Salmisten ber: «Ransak meg, Gud og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangfoldige tanker, se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei!» Hovedsaken for den enkelte er at vi ikke blir «liggende igjen» på veien, men at vi møtes «der hjemme», hvor det ikke er verken sorg, synd eller død.

L&E

Rosen mellom torner (3)

Av Niels Aage Barfoed

Nå fikk Brorson det travelt med å forberede seg til det nye embetet. Bispevigselen skulle være i midten av juni.

«Det blir en stor dag – vel den største jeg kommer til å oppleve», sa han til Katrine. «Du må endelig bli med».

«Jeg ville gjerne være med deg, men du vet det lar seg ikke gjøre i den tilstand som jeg er i. Jeg tåler ikke humpingen av vognene den lange veien».

«Ja, men det er da et par måneder igjen ennå. Det er ikke noe bedre for deg å gå her og streve med alle forberedelsene».

En morgen våknet han tidlig ved at Katrine våndet seg svært. «Hva er det, Katrine – hva er det som er i veien?» Han grep hånden hennes. Den var våt av svette.

«Det er – er veer –». Hun pustet tungt og ordene kom støtvis. «Jeg tror – tiden er – er inne –».

«Ja men – ja men det er jo altfor tidlig – det skulle jo først være –».

«Jeg – jeg har – kanskje likevel – anstrengt meg – for mye. – Jeg tror – du må sende bud –».

Brorson var på beina i en fart og fikk vekket huset og sendt bud etter jordmoren.

Han gikk fra den ene stua til den andre og hadde ikke ro. Han visste godt at det hadde vært rettere å være i ro på kontoret i bønn til sin himmelske far, men det var uråd å være stille. Han vrei hendene og klaget. Ropene der oppe

ble villere og voldsommere. Slik hadde han aldri hørt det før. Det gikk gjennom marg og bein.

Plutselig stanset han og lyttet. Var ikke skrikene blitt svakere? Jo, det var tydelig. Gud skje lov og takk!

Døra ble revet opp, og en av jentene kom styrtende inn. Hun var bleik og skalv over hele kroppen.

«Han skulle komme med en gang!»

Brorson skubbet henne til side og for ut gjennom døra, og tok trappa i store sprang. Han så mot senga hvor Katrine lå bleik med svetteperler på pannen. Leppene var blå og opptrukne, så tenene vist.

Det var som hjertet ikke ville slå. Han måtte ta seg for, så han ikke falt. Han så på jordmoren, men det var ingen trøst å få. Med stive skritt gikk han bort til senga og knelte ned. Han tok hånden til Katrine og hvisket navnet hennes. Så ropte han høyere og høyere – et fortvilet rop. Han måtte få forbindelse med henne enda en gang. – Og så endelig – om det var et drømmesyn eller virkelighet, visste han ikke, men det kom et lite smil om munnen hennes. Det var som en liten flamme som prøver å få makt, men så igjen daler og slokner.

- - -

Han satt på kontoret med hodet i hendene. En kunne lese smerten i ansiktet. Foran ham satt kapellanen, Nikolai Clausen. I over en time hadde han prøvd å tale til Brorson.

«Nei, jeg kan ikke. De må forstå hvor umulig det er. Jeg har intet annet å gjøre enn å si fra meg embetet. Alt er ramlet sammen».

Pastor Clausen bøyde seg framover, ansiktet fikk nytt lys innefra.

«Men biskop, De må fatte mot. De har jo trøstet så mange, nå må De ikke være uten trøst selv. Om jeg bare kunne – —». Han vrei hendene sine. «Mine ord sier så lite, men la meg få lov å nevne ett av Deres egne vers:

«Vårt løsen er: Rosen mellom torne...».

Brorson pustet tungt. Det var ikke et sukk, men et befriende åndedrag. Han løftet hodet og lyttet som om han hørte noen som ropte på ham.

«Rosen mellom torner – Rosen mellom torner – ja», hvisket han hen for seg, «ikke bare torner, men rosen mellom torner – rosen – den yndigste rose den har vi ennå – ve oss, om vi glemte det!»

Han var taus, men leppene beveget seg, og Clausen kunne se på bevegelsen hva han sa fram for seg.

«La verden kun alt fra meg tage,
la tornene rive og nage,
la hjertet kun dåne og briste,
min rose jeg aldri vil miste».

Det var ganske stille i stua. Clausen forsto at det var en hellig stund. Det var den allmektige Gud som var i denne stillheten.

Hans Adolph reiste seg opp, blikket var sterkt og levende. «Ja, det er rett, vi skal fortsette – —».

- - -

Brorson hadde glede av de lange reisene rundt om i stiftet. Men når han kom heim igjen, kunne det ofte komme slik tyngsel over ham. Det var klart at barna ble forsømt både åndelig og legemlig. De fikk sikkert mat nok. Men de var ikke reine, og klærne var lurvete. Husholdersken var god og mente det vel. Men reinslighet var ikke hennes sterke side.

Dette grublet han mye på i lønnkammeret.

Etter Katrines død hadde han aldri tenkt på nytt ekteskap. Den første som ymtet noe i den retning fikk et avvisende svar. Men tanken kom igjen. Det var kanskje falsk pietet overfor minnet om Katrine som holdt ham tilbake. Han visste at ingen kvinne kunne bli det for ham som Katrine hadde vært. Men omsorgen for barna veiet tungt.

Tankene gikk fra den ene prestegården til den andre, men hver gang stanset tankene ved frk. Johanne Riese i Agerskov. Hun var søster til fru Broder Brorson. Han hadde kjent henne lenge, og Katrine hadde og kjent henne. Han var viss om at Katrine ville han skulle fri til henne.

Da sørgeåret var forbi, kjørte han til Agerskov og bar fram ærendet sitt for pastor Riese og kona.

«Tenk at begge døtrene våre skulle bli bispekoner», utbrøt fru Riese.

«Det er en glede for oss å overlate datteren vår til en så from mann», sa Riese og bukket dypt.

Johanne ble og satt inn i saken. Hun skiftet farge og var nokså skjelvende. ➔

«De venter med svaret?» sa Brorson.
«Det er ikke så rart. Men si meg bare om De har godhet for meg».

«Ja, jeg har særlig godhet for biskopen, men jeg tør ikke – ikke».

«Ser jeg så farlig ut?» spurte han smilende.

«Nei, nei, det er ikke det. Men jeg tør – tør ikke ta ansvaret for barna», stammet frk. Riese.

Han ba henne ta plass, og han satte seg ved siden av henne og klappet henne på hånden.

«Jeg er sikker på at De vil ha omsorg for barna og gi dem den hjelpen de trenger så sårpt».

«Jo – men» – —.

Han betraktet henne, og så et glimt av angst i øynene hennes.

«Å, nå forstår jeg det. Det er ikke alle barna. Det er den eldste. Det skulle jeg ha tenkt på». Han slapp hånden hennes og sank sammen. «Jeg har visst ikke lov å be noen gå inn under åket. Jeg har levet meg så inn i det at jeg tenker ikke på hvordan det kan være for andre. Slik var det med Katrine og».

Han så gammel og trett ut med ett. Han presset leppene sammen og ville reise seg, men da grep hun hånden hans.

«Jo, jeg tør – jeg vil gjerne», sa hun og øynene lyste. «Jeg tror det er Guds vilje at jeg skal gjøre det. Det kan ikke bli verre for meg enn for Katrine».

Nå kom det nytt liv i huset. Johanne var ikke selv noen livlig natur, men hun forsto å sette andre i godt humør. Brorson fikk igjen sin gamle munterhet. Lutten kom og fram igjen. Lenge hadde den

hengt ubrukt. Nå ble den brukt i en og annen ledig stund.

En ettermiddag var lutten i funksjon, og de hadde det riktig hyggelig. Da kom Søren Engbjerg på besøk. Det var en meget alvorlig mann. Av og til kom han og talte med biskopen om åndelige ting. Han var en tung natur, men ærlig og skvær. Han hadde lett for å bli sur, og det hadde Brorson sagt til ham flere ganger.

Søren Engbjerg så seg om i stuen med et strengt blikk før han satte seg. Han ble vår instrumentet som Brorson hadde i fanget.

«Nå, dere driver med musikk», sa han og kastet med hodet i retning av instrumentet. «Den tingesten der minner meg om dem som spillemennene brukte den tiden jeg levte i synden og gikk på dans».

«Da har du nok dårlig hukommelse, Søren Engbjerg», sa Brorson og smilte. «Slikt instrument har spillemennene aldri brukt. Ser du ikke at det er en lutt. Jeg kan fortelle deg at vår kjære lærefar, Martin Luther, ofte spilte på lutt».

Søren åpnet øynene litt mer, men mistenksomheten var ikke helt overvunnet ennå.

«Kan den brukes i tjenesten for det gode?» spurte Søren.

«Ja, det er sikkert, vi synger til Guds ære. Det lyder ikke verdslige og syndige sanger i bispegården».

«Nei, det vil jeg helst ikke tro».

Det ble trykkende stille en stund. Søren så seg om i stuen.

«De er en lykkelig mann, biskop Brorson».

«Det har du rett i, Søren Enghjerg. Gud har gitt meg meget godt – en flokk sunne og gode barn» –.

«Ja, og vakre møbler», sa Søren og ble sur igjen.

«Ja, det og», innrømmet Brorson.

«De har sunget så gripende om korset og lidelsen, kjære biskop, men De kjenner sikkert ikke mye til det selv».

Brorson før sammen som om han hadde fått et slag. Han ville gi et skarpt svar, men tok seg i det. I stedet reiste han seg og sa:

«Kom med meg, Søren Enghjerg!»

Søren så forskrekket opp.

«Hva var det biskopen sa?»

«Jeg sa: kom med meg!» ropte Brorson i skarp kommandotone.

Han gikk foran, og Søren fulgte skjelvende etter. De gikk opp trappene og bortover den lange gangen på loftet uten å si et ord. Brorson lukket opp en luke og sa: «Se!»

Søren nærmet seg engstelig og så inn, men han før med en gang et steg tilbake.

«Å, det hadde jeg glemt. Jeg har nok hørt at din sønn er blitt sinnssyk, men jeg hadde glemt det. Tilgi meg – for Jesu skyld!»

Brorson lukket døren og la armen om skulderen på Søren. De gikk stille ned igjen.

«Vi kjenner så lite til hva de andre har å bære, Søren. Derfor skulle vi være sparsomme med å dømme hverandre».

*Utdrag fra «Rosen mellom torner»,
Sambåndet Forlag, 1951*

Forts. i neste nr.

Nytt blad

Det første nummeret av bladet «El Sembrador» («Såmannen») ble akkurat ferdig til distribusjon før påske. Tema for det første nummeret er «påskebudskapet», og første artikkel er en betraktning av Carl Olof Rosenius over 2Kor 5:21; «Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud».

Bladet er et meldingsblad for arbeidet som drives av Lekmannsmisjonen i Bolivia og Peru. Det legges vekt på at det skal ha et oppbyggelig sikte slik som bladet «Lov og Evangelium», med andakter og bibelstoff, men også inneholde opplysninger om litteraturen som produseres, med kontaktadresser og glimt fra arbeidet i begge land. Det er Gonzalo Ascarrunz, leder for arbeidet i Bolivia, som er redaktør. Han står også for layouten. Miguel Fuentes, medarbeider i Peru, og Ingar Gangås, er med i redaksjonen. Bladet er foreløpig på åtte sider og skal komme ut med to nummer i år. Det finansieres av kollekter og gaver der ute. Sidetall og hyppighet vil øke etter hvert. Utgiftene gjøres så små som mulig, ved at våre medarbeidere selv fotokopierer i farger og foretar distribusjonen.

Mer info på nll.no

Ingar Gangås

1 begynnelsen

Av Lars Fossdal

I første Mosebok (1:1) leser vi: «I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden». Ordet «genesis» er i vår bibel oversatt med «begynnelsen» – et tidsbegrep. Men det kan også oversettes: først, fremst, opphav, førstefødte og hode.

I Johannes åpenbaring (22:13) sier Jesus: «Jeg er alfa og omega, *begynnelsen* og enden, den *første* og den siste». Jesus sier altså at han er «begynnelsen» og «den første». «Begynnelsen» er dermed også en person – Kristus.

Dette ser vi også i Johannesevangeliet (1:1) og i første Johannes brev (1:1), der ordet *begynnelsen* blir utlagt på Kristus; han er «begynnelsen» som de hørte, så og tok på.

Preposisjonen «i» kan også bety *ved* eller *til*. Dermed kan 1Mos 1:1 oversettes med tre ulike preposisjoner på norsk: «*i*, *ved* eller *til* den førstefødte skapte Gud himmelen og jorden». «Den førstefødte» er et kjent begrep i Det gamle og Det nye testamente, som peker på Kristus.

Paulus skriver i Kolosserbrevet (1:15) at Jesus er «*den førstefødte* fremfor enhver skapning». «*I* ham er alle ting skapt (...) og alt er det skapt *ved* ham og *til* ham» (Kol 1:16). Og i Kolosserbrevet (1:18) sies det at «han er *hodet* for legemet (...), han er *opp-havet*, den *førstefødte* av de døde», av de som har stått opp fra graven og er herliggjort.

Vi ser da at uttrykket «i begynnelsen» (i Kristus) sier oss hva som var Guds tanke med skaperverket. Vi ble skapt av ham, ved ham og til ham (Rom 11:36) med en bestemt hensikt. Paulus skriver om dette i Romerbrevet (8:29) at Gud har forut bestemt de som tror på Jesus til å «bli likedannet med hans sønns bilde, for at han (Kristus) skulle være den *førstefødte* blant mange brødre».

Gud ville altså ha mange barn. Kristus skulle være den førstefødte. De skulle bli mange og fylle hele jorden.

Når så alle har fått høre om Kristus, setter Gud sluttstrek for denne skapte verden. Den skal forgå, og han skal skape en ny himmel og jord hvor alle som lot seg frelse skal være lik den førstefødte, Kristus.

Johannes fikk se denne store skaren og sier (Åp 7:9): «Deretter så jeg, og se, en stor skare, som ingen kunne telle, av alle ætter, stammer, folk og tunger, som stod for tronen og for Lammet, kledd i lange, hvite kjortler og med palmegrener i sine hender».

I Hebreerbrevet (12:23) kalles de troende for «menigheten av de førstefødte» – de som er blitt ham lik. Da har Gud nådd sin plan med skapelsen *i*, *ved* og *til* den førstefødte.

«I begynnelsen» sier oss da at Gud hadde store planer med skapelsen. I Salmenes bok (139:17-18) står det: «Hvor vektige dine tanker er for meg,

En virkningsfull preken

Fortelling ved Gerhard Haaland

Den kjente predikant Charles H. Spurgeon skrev en gang til sin hustru:

I dag har jeg fått trøst på en måte som visstnok er veldig spesiell. Jeg har i den siste tiden vært veldig nedslått og nedtrykt og begynte å tvile på om jeg virkelig i mitt hjerte gledet meg over det som jeg forkynte for andre.

Det trykket meg at jeg alltid skulle være oppvarteren som satte gode retter fram for folk, og som selv ikke kunne sette meg ned som gjest ved evangeliets bord.

Med slike tanker kom jeg til en liten by og gikk inn i et kapell. Det var en søndag. Der var det en ingeniør som holdt gudstjeneste. Han leste et kapittel, bad og preket. Hver setning av prekenen gjorde et dypt inntrykk på meg, og jeg følte at alle mine sorgfulle tanker og bekymringer vek bort og tårene strømmet ut av mine øyne. For jeg merket at evangeliet var dyrebart for meg og

at det hadde stor virkning på mitt hjerte.

Jeg gikk bort til predikanten og takket ham for talen. Han spurte hvem jeg var, og jeg fortalte ham det. Da så han skamfull på meg og sa: «Men det var jo deres egen preken jeg holdt».

«Ja», sa jeg, «det hørte jeg nok, men det var nettopp dette jeg behøvde, for på den måten har jeg nå sett at de ord jeg preker for andre også kan være til trøst og hjelp for meg selv. Det hele var ordnet slik fra Herrens hånd.

Hadde De holdt en preken av Dem selv, hadde den neppe nådd sitt mål så godt som nå, for på denne måten fikk jeg høre min egen tale direkte til meg selv, med den trøst jeg trengte».

*Fra «300 fortellinger»,
Lunde & Co's forlag,
Bergen 1926*

Gud, hvor store deres summer. Vil jeg telle dem, så er de flere enn sand». Salme 92:6 sier: «Hvor store dine gjerninger er, Herre! Såre dype er dine tanker».

Gud «utvalgte oss i ham (Kristus) før verdens grunnvoll ble lagt, for at vi skulle være hellige og ulastelige for hans åsyn» (Ef 1:4). Så skal Gud og de

troende leve sammen for alltid på den nye jord og den nye himmel som Gud skal skape.

Det er altså *dette* Gud forkynner oss ved ordene «I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden».

*«Kristus i første Mosebok»
Forts. i neste nummer*

Hva er loven?

Av Øivind Andersen

Vi avsluttet gjennomgangen av de ti bud i forrige nummer, med kommentarer fra «Den store katekisme» av Martin Luther. I noen nummer framover vil vi gjengi en serie korte andakter av bibel-skolelærer Øivind Andersen (1905-1994), som utdyper og kaster lys over hva loven sier og vårt forhold til den.

Red.

«For ikke de som hører loven, er rettferdige for Gud, men de som gjør etter loven skal bli rettferdiggjort (...) på den dag da Gud skal dømme det skjulte hos menneskene, etter mitt evangelium, ved Jesus Kristus.»

Rom 2:13+16

Hva er loven? Mange som bekjenner seg som kristne i dag, har aldri ofret en tanke på dette spørsmålet. Dette med lov og evangelium ser de på som noe gammeldags, noe uaktuelt som i det hele tatt ikke angår oss nåtidens mennesker. Men dette røper en innstilling til Gud og hans ord som er falsk fra grunnen av.

Spørsmålene om hva loven er, og hva evangeliet er, blir ikke aktuelle fordi vi tar dem opp, men fordi de er uttrykk for selve Guds åpenbaring til oss mennesker!

I sitt ord gjør Gud klart for oss at fra hans synspunkt er alle mennesker enten under loven eller under nåden (Rom 7:1-3). Det finnes ikke noen tredje mulighet. Et menneske kan ikke være både under loven og under nåden (Rom 11:6). Alle mennesker som ikke er i Kristus – som ikke er under nåden – er under loven.

De som er under loven, er under Guds dom og vrede. De har ingen tilgivelse for sine synder. De blir nødt til å gjøre regnskap for seg selv overfor Gud på dommens dag. Og da må de svare regnskap inntil minste detalj for hva de har vært og gjort, tenkt og ment, følt og opplevd. Alt skal frem i lyset, selv den minste hemmelige tilbøyelighet til synd! De «opphoper seg vrede til vredens dag, den dag da Guds rettferdige dom skal bli åpenbart» (Rom 2:5).

For et menneske under loven er det ikke noe håp!

Dette viser hvor påtrengende nødvendig det er for hver og en av oss å vite hvor vi står!

Er jeg under loven? Er jeg en av dem som det ikke er håp for? Og om jeg er det – hvordan skal jeg komme ut av denne stilling og blir frelst?

I dette lys ser vi at spørsmålet: Hva er loven? – er høyaktuelt.

*Fra andaktsboken «Ved kilden»,
Lunde forlag, Oslo 1977*

Sommersamling på Fossnes

– med årsmøte, 11.-15. juli

Talere: Egon Kattner, Per Bergene Holm, Konrad Fjell, Ingar Gangås, Gunnar Fossli, Reidar Heian og Dag Rune Lid

Ledere: Martin Fjære (hovedleder), Dag Rune Lid, Fredrik Thorbjørnsen, John Peder Samdal og Reidar Heian

Sangere: Liv Jorunn og Martin Fjære, Fossneskoret, Barnekoret m.fl

Påmelding: André Heian
411 01 223 / andre@heian.se

Påmeldingsfrist: 15. juni.

De som vil benytte stemmeretten, må gi beskjed om dette ved påmelding.

Flere opplysninger og priser: nll.no

Program

Onsdag

18.00 Samling og kveldsmat
19.30 Møte v/Egon Kattner

Torsdag

08.00 Bønnemøte
10.00 Årsmøte
Andakt v/Gunnar Fossli
16.00 Familiemøte v/Dag Rune Lid
19.30 Vitnemøte v/Reidar Heian

Fredag

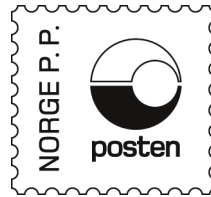
08.00 Bønnemøte
10.00 Bibeltime v/Egon Kattner
11.30 Seminar v/Per Bergene Holm
11.30 Barnemøte v/Marit Bergene Holm
16.00 Familiemøte v/Gunnar Fossli
19.30 Møte v/Konrad Fjell
21.30 Ungdommens spørretime

Lørdag

08.00 Bønnemøte
10.00 Bibeltime v/Egon Kattner
11.30 Seminar v/Per Bergene Holm
11.30 Barnemøte v/Marit Bergene Holm
16.00 Misjonsmøte v/Ingar Gangås
19.30 Møte v/Konrad Fjell

Søndag

08.00 Bønnemøte
10.30 Møte v/Egon Kattner
12.30 Middag og avslutning

Returadresse:
Lov og Evangelium
Elvedalsveien 175
3158 Andebu

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Stevne på Laberget

2. - 5. august

Talere: Göran Holmgren, Bjørn Valde
og Per Bergene Holm

Ledere: Jan Ove Heggdal (hovedleder),
Olav Gangås m. fl.

Sangere: Ulike sangkrefter vil delta
under stevnet.

Påmelding: Marianne Gangås
415 42 259 / m_gangaas@hotmail.com

Påmeldingsfrist: 6. juli.

Vær tidlig ute med påmelding! Det
fylles fort opp. Er det fullt på Laber-
get Leirsted, vil du bli innkvartert på
Skogn Folkehøgskole (5 km unna).
Beskjed om dette fås ved påmelding.
Møt likevel opp på Laberget ved an-
komst, der du vil få videre info. Betal-
ing gjøres til personalet på Laberget
ved innkvartering.

Flere opplysninger og priser: nll.no

Program

Torsdag

19.00
20.00

Samling og kveldsmat
Møte v/Per Bergene Holm

Fredag

08.30
10.00
11.30
17.00
20.00

Bønnemøte
Bibeltime v/Göran Holmgren
Bibeltime v/Per Bergene Holm
Familiemøte v/Bjørn Valde
Møte v/Göran Holmgren

Lørdag

08.30
10.00
11.30
17.00
20.00

Bønnemøte
Bibeltime v/Per Bergene Holm
Bibeltime v/Göran Holmgren
Familiemøte v/Bjørn Valde
Møte v/Per Bergene Holm

Søndag

08.30
10.30
12.30

Bønnemøte
Møte v/Göran Holmgren
Middag og avslutning